

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Zdeněk Hornáček**, sídlem Prostřední 2325, Zlín, zastoupený Mgr. Marikou Dlouhou, advokátkou se sídlem náměstí Svobody 87/18, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, čj. 39614/21/5300-22442-712942, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2022, čj. 31 Af 80/2021-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobce v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2017 uplatnil nárok na odpočet v celkové výši 64 932 Kč ze základu daně v celkové výši 309 200 Kč. Nárok na odpočet uplatnil z titulu plnění přijatého od společnosti DELTA INOX s. r. o. na základě faktury – daňového dokladu č. 20170048. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále „správce daně“) zahájil pro dané zdaňovací období u žalobce daňovou kontrolu. V jejím průběhu zaslal žalobci výzvu k prokázání toho, zda plnění bylo fakticky přijato od deklarovaného dodavatele a použito v rámci ekonomické činnosti žalobce. Nicméně dle správce daně žalobce pochyby nevyvrátil, a proto vydal dne 3. 7. 2020 pod čj. 1499178/20/3301-51521-712391 dodatečný platební výměr. Tím žalobci doměřil daň

z přidané hodnoty ve výši 64 932 Kč a uložil mu uhradit penále ve výši 12 986 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. Žalovaný jej v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil. Oproti správci daně sice dovedl, že žalobce prokázal přijetí plnění od DELTA INOX (prokázal, že s tímto dodavatelem obchodoval). Neprokázal však, co všechno bylo předmětem plnění od DELTA INOX, ani to, zda přijaté plnění použil způsobem zakládajícím nárok na odpočet.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně. Ten ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného krajský soud nepovažoval za nepřezkoumatelné. Co se týče neprovedených důkazů, žalovaný u každého důkazu vysvětlil, proč jej neprováděl. S tímto odůvodněním se krajský soud i ztotožnil. Co se týče opakované výpovědi žalobce, byl tento důkaz skutečně nadbytečný. Žalobce se mohl vyjadřovat písemně i ústně během celé daňové kontroly. Nadbytečné bylo i opakování místního šetření v provozovně žalobce. Jedno místní šetření bylo provedeno a byla z něj pořízena i fotodokumentace. Žalobce v návrhu na doplnění dokazování neuvedl, že by v místě provozovny mělo dojít k nějakým změnám, kvůli nimž bylo třeba šetření opakovat. Tvrzení, že se v provozovně již měly nacházet stroje, které činily část přijatého plnění, uvedl žalobce až v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Krajský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že nelze opakovat místní šetření tak dlouho, dokud daňový subjekt nezařídí, aby se na daném místě nacházelo vše, co chce, aby správce daně viděl. I pokud by dané stroje byly přesunuty do provozovny žalobce, nemění to nic na skutečnosti, že v době, kdy žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně, se tam tyto stroje nenacházely, a nebyly tak používány k ekonomické činnosti žalobce. Faktury, které rovněž žalobce navrhl k důkazu, daňové orgány vzaly na vědomí, jelikož jsou uvedeny ve zprávě o daňové kontrole. Nicméně neprokazují, že dodané plnění pocházelo od DELTA INOX. Krajský soud souhlasil i se závěry ohledně navrženého důkazu fotografiemi – ty nebyly způsobitelné rozhodné skutečností prokázat.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s procesními námitkami žalobce. Nepřisvědčil tak námitce vadného doručení dodatečného platebního výměru. I pokud by k jakémukoliv pochybení při doručení došlo, tak vzhledem k tomu, že se žalobce s tímto rozhodnutím seznámil, nemohlo dojít k jakémukoliv újmě na jeho právech. Dále žalobce namítal, že došlo k prekluzi práva. Prekluzivní lhůta však neběžela po dobu mezinárodního dožádání, přičemž žalobce nijak účelnost tohoto dožádání nerozporoval. Žalobce rovněž namítal, že nepodepsal zprávu o daňové kontrole. Odepřít podpis této zprávy lze ale pouze pro vady, které ji činí nesrozumitelnou a nepřezkoumatelnou. Takové vady ve zprávě o daňové kontrole nebyly zjištěny. Odepření podpisu zprávy o daňové kontrole ze strany žalobce proto bylo bezdůvodné. Rozhodnutí žalovaného nebylo dle krajského soudu ani překvapivé. Žalovaný a správce daně odlišně vyhodnotili naplnění jedné ze dvou sporných podmínek pro nárok na odpočet daně; obě tyto podmínky však byly předmětem dokazování, a rozhodnutí tak pro žalobce překvapivé být nemohlo.

[5] Krajský soud souhlasil s žalovaným i v tom, že žalobce tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na odpočet. Žalobce unesl své primární důkazní břemeno tím, že předložil příslušné daňové doklady. Správci daně však vyvstaly pochybnosti, zda k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak bylo v dokladech deklarováno.

pokračování

Tyto pochybnosti založila skutečnost, že jednatelem společnosti DELTA INOX byl v daném období pan Ivan Tokár, který je jednatelem mnoha dalších obchodních společností, které neplní své povinnosti v rámci správy daní, sídlí na virtuálních adresách a některé jsou vedeny jako nespolehlivý plátce. Správce daně společnost DELTA INOX vyzval, aby mu bylo umožněno provést místní šetření v místě sídla společnosti; ta však na výzvu správce nikterak nereagovala. Správce daně se rovněž zaměřil na osobu deklarovaného odběratele žalobce PAL-KOV; nepochyboval, že žalobce skutečně dodával odpadový materiál tomuto odběrateli, avšak nebylo možné jednoznačně určit, zda se jednalo o plnění přijaté od společnosti DELTA INOX. Důkazní břemeno se následkem těchto pochyb tedy přeneslo na žalobce.

[6] S žalovaným krajský soud souhlasil i v tom, že své důkazní břemeno žalobce neunesl. Žalobce po dobu celého řízení svá tvrzení měnil. Původně uváděl, že neví, jaké stroje měly tvořit přijaté plnění. Každopádně je měl rozebrat a prodat na Slovensko odběrateli PAL-KOV. Následně – k výsledku daňové kontroly – již žalobce uvedl, že se mělo jednat o stroje a regály. Regály a drobná zařízení rozebral a přeprodal. Některé hodnotnější části dodávky – soustruh, vrtačku, brusku a frézu – si ponechal a používá je ve svém podnikání (cena jen soustruhu a frézy je minimálně 400 000 Kč). Žalobce tedy ve své prvotní výpovědi zcela opomenul, že součástí plnění byly i stroje, které si ponechal, přičemž tyto stroje měly mít značnou finanční hodnotu. Co se týče svědeckých výpovědí, tak výpověď svědka Ing. M. H., Ph.D., nebyla způsobila sporné skutečnosti prokázat, neboť svědek, jak sám uvedl, nemá informace o původu odpadu, které odběratel PAL-KOV od žalobce odebíral, a nebyl tedy schopen potvrdit, zda odpadní materiál pocházel od společnosti DELTA INOX. Svědek J. H. zase vypovídal nekonkrétně a rozporuplně. Na jednu stranu si sice nepamatoval takové skutečnosti jako například, kdo konkrétně zboží dovezl, zda byl podepisován nějaký doklad o převzetí zboží, jakým typem vozidla bylo zboží dovezeno či jakou mělo vozidlo barvu. Na druhou stranu ale uváděl i velmi konkrétní informace jako to, že mu řidič, který plnění dovezl, sdělil, že zboží pochází od společnosti DELTA INOX. Dále identifikoval stroje, které měly být součástí plnění. Nepamatoval si již však to, že součástí zboží měly být i regály. Nevěděl ani, jak bylo se zbožím naloženo následně. Jeho výpověď byla v rozporu s ostatními výpověďmi. Ani svědek Ivan Tokár nebyl schopen sdělit konkrétní okolnosti ohledně přijatého plnění. Neuvedl, co konkrétně bylo obsahem přijatého plnění. Uvedl, že se jednalo pouze o díly určené k demontáži – konkrétně nerezové materiály, stoly, regály, součástky strojů. To je však v rozporu s tvrzeními žalobce. Tvrzení žalobce nepodporuje ani výpověď S. K., u kterého měla být část přijatého plnění dočasně uskladněna. Jeho výpověď byla v rozporu s tvrzeními daňového subjektu i svědka J. H. Rozpory spočívaly v tom, že svědek uvedl, že žalobce byl přítomen vykládce přijatého plnění, touto skutečností si byl svědek jistý. Dále uvedl, že zboží žalobce vykládal vysokozdvížným vozíkem. Naopak si svědek nepamatoval, zda byl vykládce plnění přítomen i J. H. Vyskytly se rozpory ohledně toho, jakým vozidlem bylo plnění doručeno žalobci. Dále svědek výslovně uvedl, že část přijatého plnění u něj byla uskladněna dlouhodobě, asi po dobu jednoho roku, a že musel žalobce opakovaně upomínat, aby si uskladněné stroje odvezl. To žalobce učinil na jaře roku 2019. Uskladněné stroje tak po tuto dobu nemohly být využívány k ekonomické činnosti žalobce. Krajský soud tak neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] **Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.** Tu lze systematicky rozčlenit do šesti okruhů.

[8] V prvním okruhu kasační argumentace stěžovatel poukazuje na jiné rozhodnutí žalovaného (ze dne 1. 11. 2022, čj. 40511/22/5300-22442-712600). To se týkalo nároku stěžovatele na odpočet daně z přidané hodnoty za jiná zdaňovací období. Obě věci jsou skutkově i právně shodné. Stěžovatel v obou řízeních předkládal stejné důkazy a vznášel stejné námitky. Rozdílné posouzení ze strany žalovaného je tedy v rozporu se zákazem libovůle. Poukazované rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno ve stejný den jako napadený rozsudek; stěžovatel jím proto nemohl dříve argumentovat.

[9] Ve druhém okruhu kasační argumentace stěžovatel tvrdí, že krajský soud měl nesprávně posoudit rozhodnou právní otázku. Stěžovatel shrnuje právní úpravu a judikaturu Soudního dvora EU k nároku na odpočet. Sporná je otázka, co bylo obsahem zdanitelného plnění a zda jej stěžovatel použil v rámci svých ekonomických činností pro zákonem definované účely. Rozhodné je, zda přijaté zdanitelné plnění bylo použito v rámci ekonomické činnosti osoby povinné k dani, a to pro účely uskutečnění plnění zakládajících nárok na odpočet daně. Co se týče podmínky, že přijatá zdanitelná plnění musí být osobou povinnou k dani použita pro uskutečnění plnění zakládajících nárok na odpočet daně, Soudní dvůr konstatoval, že mezi přijatým plněním na vstupu a uskutečněnými plněními na výstupu musí existovat přímá a bezprostřední souvislost. Ta je však dána i v případě neexistence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet, pokud jsou náklady na dotčené služby součástí obecných výdajů této osoby povinné k dani a jsou jako takové prvkem spoluurčujícím cenu jejího zboží nebo služeb (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 2. 2013, *Wolfram Becker*, C-104/12). Těmito otázkami se krajský soud, žalovaný ani správce daně vůbec nezabývali – neřešili otázku, zda by alespoň u části plnění mohli dovodit jeho uznatelnost, ani otázku souvislosti uvedeného plnění s hospodářskou činností stěžovatele a jeho využitelnosti v rámci této činnosti. Vždy pouze uzavřeli, že stěžovatel neprokázal použití deklarovaného plnění k vlastní ekonomické činnosti.

[10] Ve třetím okruhu kasační argumentace stěžovatel podotýká, že jemu vytýkaná tvrzení je třeba vnímat ve skutkovém rámci daného řízení. Stěžovatel obchoduje s nesourodým použitým zbožím (odpady) a podniká jako fyzická osoba sám, jen s několika málo zaměstnanci, resp. brigádníky. Odpad, který stěžovatel zpracovával, mu vozila řada přepravních vozidel, a nelze tak očekávat, že by stěžovatel byl s časovým odstupem schopen zcela do detailu popsat, co přesně bylo předmětem dodávek, protože u odpadu již pojmově nelze očekávat, že se bude jednat o unikátní zboží, které by bylo možné vždy přesně odlišit a popsat.

[11] Ve čtvrtém okruhu se stěžovatel věnuje svědeckým výpovědím. Krajský soud nedostatečně zohlednil postavení každého ze svědků (jiné informace bude mít spolupracující osoba, jiné odběratel apod.). Z výpovědi Ing. H. plyne, že nějaké zboží, které mělo být předmětem posuzovaného plnění, viděl v provozovně stěžovatele, neboť takové zboží označil na předložených fotografiích. Potvrdil rovněž, že odběratel PAL-KOV od stěžovatele odebíral zboží, které odpovídalo zboží, které měl stěžovatel dle daňových dokladů obdržet od společnosti DELTA INOX. Samozřejmě odběratel stěžovatele zpravidla

pokračování

nebude znát dodavatele stěžovatele. Stěžejní výpověď byla svědka H., který se účastnil dané dodávky. Ten potvrdil obchody žalobce se společností DELTA INOX, podrobně popsal dodávku a označil zboží na fotografiích. Krajský soud však přesto jeho výpověď kvůli drobným nepřesnostem označil za nevěrohodnou. Lze vycítit, že krajský soud této svědecké výpovědi nedůvěřuje z důvodu příbuzenského vztahu svědka se stěžovatelem. Příbuzenský vztah ale nelze takto paušálně použít ke znevěrohodnění celé výpovědi. Nelze se ani ztotožnit s tím, že by J. H. nedostatečně popsal dodávku zboží. Svědek popsal, jak bylo zboží do provozovny dopraveno, vyskladněno, kde bylo po přechodnou dobu z důvodu nedostatku místa v provozovně uskladněno. Vzhledem k tomu, že předmětem dodávek byl většinou odpad, tedy mnohdy nesourodé zboží, lze si jen stěží představit, že by popis dodávky ze strany svědka byl ještě podrobnější. Svědecká výpověď Ivana Tokára podle krajského soudu byla nekonkrétní a nepotvrdila tak, co bylo předmětem dodávky. Je však k zamýšlení, proč správce daně nepředestřel tomuto svědkovi fotografie, aby mohl zboží identifikovat. Krajský soud se k této námitce sice nevyjádřil, protože takto stěžovatel v žalobě neargumentoval, avšak daná skutečnost dokládá přístup správce daně k dokazování. S. K. potvrdil, že část zboží z dané dodávky u něj byla uskladněna. Nelze nicméně souhlasit s tím, že kvůli této skutečnosti není naplněna podmínka užívání plnění pro vlastní ekonomickou činnost. Když si přece daňový subjekt pořídí zařízení za účelem jeho využití při své práci, tak jeho dočasné nevyužívání např. z důvodu nedostatku konkrétní práce, neznamená vyloučení nároku na uznání práva na nadměrný odpočet. Stěžovatel také doplňuje, že společnost DELTA INOX dané plnění uvedla v daňovém přiznání a v kontrolním hlášení.

[12] V pátém okruhu stěžovatel napadá neprovedení důkazu opakovaným místní šetřením. Soud i žalovaný uvedli, že není možné místní šetření opakovat stále znovu až do té doby, než daňový subjekt zajistí, aby vše potřebné bylo na místě k prokázání jeho tvrzení. K tomu stěžovatel podotýká, že místní šetření se konalo pouze jednou, přičemž navrhoval provedení druhého místního šetření – nejednalo se tedy o opakování téhož úkonu stále dokola. Každopádně musí daňové orgány učinit maximum možného, aby daňovému subjektu umožnily unesení důkazního břemene. Pakliže část z dodaného zboží z objektivních důvodů (nedostatek místa) při místním šetření správce daně neshlédl, měl správce daně její existenci a využitelnost ověřit při dalším místním šetření. Jedná se rovněž o opomenutý důkaz, který napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.

[13] V šestém okruhu kasační argumentace stěžovatel poukazuje na to, že došlo k prekluzi práva stanovit daň. Mezinárodní dožádání bylo neúčelné, jelikož daňové orgány nikdy nezpochybňovaly to, že stěžovatel dodával zboží slovenskému odběrateli PAL-KOV.

[14] **Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil.** K tvrzenému rozporu s jiným rozhodnutím (první okruh kasační argumentace) uvedl, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. správní soudy přezkoumávají rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Nelze tak argumentovat později vydaným rozhodnutím. Každopádně mezi oběma věcmi byly relevantní odlišnosti ve zjištěném skutkovém stavu. Co se týče tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky (druhý okruh kasační argumentace), je zřejmé, že nárok na odpočet nebyl uznán nikoliv následkem odlišného právního posouzení, ale v důsledku neunesení důkazního břemene. Pokud stěžovatel argumentuje, že

mu měl být nárok na odpočet uznán alespoň částečně, jedná se o argumentaci novou, a proto nepřipustnou. K tvrzenému nesprávnému hodnocení důkazů (třetí a čtvrtý okruh kasační argumentace) žalovaný poznamenává, že byt' jde v případě stěžovatele o specifický obor podnikání, jenž nespočívá v přeprodeji snadno identifikovatelného zboží, nelze rezignovat na řádnou evidenci a shromáždění důkazů. K neprovedenému důkazu opakovaným místním šetřením (pátý okruh kasační argumentace) žalovaný poznamenává, že jedno místní šetření v sídle stěžovatele bylo provedeno a v návrhu na provedení opakovaného šetření stěžovatel neodůvodnil, z jakého důvodu má být opakováno. K tvrzené prekluzi založené neúčelností mezinárodního dožádání (šestý okruh kasační argumentace) žalovaný předně poznamenává, že účelnost dožádání stěžovatel poprvé zpochybňuje až v kasační stížnosti, což je nepřipustné. Každopádně toto dožádání bylo činěno v rámci prověřování obchodních transakcí, jelikož stěžovatel deklaroval plnění pro Ing. M. P., PAL-KOV. Výsledkem mezinárodního dožádání bylo zjištění, že stěžovatel skutečně dodával zboží tomuto subjektu. Právě tento výsledek mezinárodního dožádání vedl správce daně a žalovaného následně k tomu, že dodávání zboží tomuto subjektu nerozporovali.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných přípustných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III. 1) Nepřipustné kasační námitky

[17] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost je nepřipustná mimo jiné tehdy, pokud se kasační námitky míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7, či ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). Rovněž je kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Nepřipustný je s ohledem na výše uvedené druhý okruh kasační argumentace stěžovatele, v němž krajskému soudu vytyká nesprávné posouzení právní otázky. Není předně jasné, o jakou právní otázku se vlastně má jednat. Spor mezi stěžovatelem a žalovaným se nevedl ohledně žádné právní otázky, ale ohledně posouzení skutkového stavu. V žalobě tak stěžovatel nenamítal, že by žalovaný nesprávně posoudil jakoukoliv právní otázku. Jeho nová argumentace v kasační stížnosti, která krajskému soudu vytyká nesprávné posouzení právní otázky, je proto každopádně nepřipustná (ať již z toho důvodu, že ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, či z toho důvodu, že nereaguje na rozsudek krajského soudu). To stejné platí i pro argumentaci stěžovatele (ve stejné části kasační stížnosti), že se krajský soud i žalovaný nezabývali tím, zda by nebylo možné uznatelnost dovodit alespoň u části plnění. Tím stěžovatel v žalobě také neargumentoval.

pokračování

[19] Nepřípustná je i argumentace stěžovatele ohledně výpovědi Ivana Tokára. Krajský soud dovedl, že tato výpověď byla nekonkrétní, a proto nebyla způsobilá dosvědčit, co konkrétně bylo předmětem dodávky. Tyto závěry stěžovatel napadá s tím, že je k zamyšlení otázka, proč správce daně tomuto svědkovi nepředestřel fotografie ve spisu, aby mohl zboží identifikovat. Jak však sám stěžovatel uznává, tímto způsobem před krajským soudem neargumentoval a takovou námitku týkající výpovědi daného svědka v žalobě neuplatnil. Z povahy věci tak učinit zjevně mohl. I tato argumentace je tedy nepřípustná.

III. 2) Prekluze

[20] Stěžovatel v šestém okruhu kasační argumentace rovněž rozvinul a doplnil svou argumentaci k prekluzi práva stanovit daň. Zatímco v žalobě pouze obecně argumentoval, že došlo k prekluzi práva stanovit daň, tak v kasační stížnosti konkrétně argumentuje, že provedené mezinárodní dožádání nebylo účelné, a proto nestavělo běh promlčecí lhůty. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti rozporoval přípustnost této argumentace. Poukázal na to, že se jedná v zásadě o novou argumentaci, protože stěžovatel v řízení před krajským soudem účelnost mezinárodního dožádání nerozporoval. Nejvyšší správní soud však tuto argumentaci za nepřípustnou nepovažuje. Judikatura Ústavního soudu totiž dovedla, že správní soudy jsou povinny k prekluzi daně přihlížet i bez námítky účastníka (nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). Judikatura Nejvyššího správního soudu tento závěr vykládá tak, že „*neuplatní se ve vztahu k této otázce žádné procesní překážky, které jinak upravují řízení před soudy*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2024, čj. 2 Afs 79/2023-62). Argumentaci k prekluzi práva stanovit daň lze proto doplnit i v kasační stížnosti a taková argumentace bude přípustná (respektive Nejvyšší správní soud se danou otázkou – i ve světle kasační argumentace – musí z úřední povinnosti zabývat).

[21] Nejvyšší správní soud nicméně neshledal, že by mezinárodní dožádání v dané věci nebylo účelné. Účelnost mezinárodního dožádání je třeba posuzovat dle zjišťovaných (dotazovaných) skutečností, nikoli dle charakteru následné odpovědi (rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2022, čj. 2 Afs 246/2020-101 či ze dne 21. 9. 2023, čj. 6 Afs 59/2023-52, č. 4520/2023 Sb. NSS). V nyní řešené věci stěžovatel tvrdil, že přijaté plnění (zboží) rozebral a dále prodal. Prodal ho slovenskému odběrateli, Ing. P., PAL-KOV. Mezinárodním dožádáním správce daně ověřoval právě skutečnost, že stěžovatel zboží dodával danému odběrateli na Slovensko. Mezinárodní dožádání tuto informaci v zásadě potvrdilo a daňové orgány následně tuto skutečnost nerozporovaly. Stěžovatel účelnost mezinárodního dožádání zpochybňuje s argumentem, že daňové orgány dodávku zboží na Slovensko nerozporovaly. V tom má sice stěžovatel pravdu, je však třeba souhlasit s žalovaným, že tento stav byl právě důsledkem provedení mezinárodního dožádání. Pokud by slovenské orgány odpověděly jinak, lze očekávat, že by české daňové orgány rozporovaly i tuto skutečnost. Účelnost dožádání přitom nelze posuzovat dle poskytnutých odpovědí, ale dle zjišťovaných skutečností. V tomto případě byly zjišťované skutečnosti nepochybně relevantní, a mezinárodní dožádání tak bylo účelné a vedlo ke stavení běhu promlčecí lhůty.

III. 3) Novější rozhodnutí ohledně stěžovatele

[22] V prvním okruhu kasační argumentace stěžovatel poukazuje na jiné (později vydané) rozhodnutí žalovaného ohledně jiných zdaňovacích období. Nejvyšší správní soud tuto

argumentaci považuje za přípustnou, a to přestože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační námitka nepřipustná tehdy, pokud ji *stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl* (zvýraznění doplněno). V tomto případě bylo odkazované rozhodnutí stěžovateli doručeno 7. 11. 2022, přičemž ve stejný den mu byl doručen i napadený rozsudek. Za této situace tedy stěžovatel nemohl danou námitku v řízení před krajským soudem uplatnit, a může ji tak uplatnit i v kasační stížnosti. Ze stejného důvodu přihlídnutí k odkazovanému rozhodnutí nebrání ani § 109 odst. 5 s. ř. s. (bránící skutkovým novotám v řízení před Nejvyšším správním soudem). Byť to ze znění zákona není zcela jasné, platí, že i toto pravidlo lze použít, pouze pokud stěžovatel mohl skutečnost uplatnit v řízení před krajským soudem (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2010, čj. 2 Afs 87/2009-131).

[23] Přestože je daná námitka přípustná, nelze zákonnost napadeného rozhodnutí posuzovat s ohledem na odkazované, později vydané, rozhodnutí. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Dané ustanovení mj. brání tomu, aby správní soudy při posuzování zákonnosti rozhodnutí přihlížely k později (tj. po právní moci napadeného rozhodnutí) vydaným rozhodnutím. Tento závěr konzistentně dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 8. 8. 2022, čj. 4 Azs 128/2021-47, se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností cizince, kterému byla zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Cizinec mj. argumentoval, že mu později byl udělen jiný druh pobytového oprávnění; správní orgány měly proto v totožných případech rozhodnout rozdílně. Nejvyšší správní soud se s touto argumentací s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. neztotožnil. Dodal i to, že vzhledem k tomu, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné jiné odlišné rozhodnutí (myšleno takové, které by cizinci pobytové oprávnění přiznávalo), nemohlo být napadeným rozhodnutím (jímž byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta) narušeno legitimní očekávání či právní jistota cizince. Podobně se k argumentaci později vydaným rozhodnutím (s nímž mělo být napadené rozhodnutí v rozporu) staví například rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023, čj. 6 As 354/2021-35, bod 27.

[24] Na stranu druhou Nejvyšší správní soud nezastírá, že pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. neplatí absolutně a byly z něj dovozeny výjimky. Většina těchto výjimek však zjevně není pro řešenou věc relevantní (např. prolomení z důvodu naplnění zásady non-refoulement, viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, bod 22). Relevantní by však potenciálně mohla být linie judikatury, která připouští zohlednění později vydaného rozhodnutí, pokud řeší předběžnou otázku ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k řešené věci (rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2007, čj. 4 As 58/2006-94). Na tuto judikaturu navázal rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2023, čj. 10 Afs 104/2023-59, č. 4535/2023 Sb. NSS, který stejnou logiku použil i na později vydané rozhodnutí, které neřeší předběžnou otázku. Konkrétně šlo o vztah vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně a trestního řízení pro podezření z dotačního podvodu vztahujícího se ke stejné dotaci. Žalovaný správní orgán vycházel ve svém rozhodnutí mj. z odsuzujícího trestního rozsudku, který byl v průběhu řízení před správními soudy zrušen. Nejvyšší správní soud uvedl, že v řešené věci sice nebylo spáchání trestného činu předběžnou otázkou pro rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně (v obecné rovině bylo pro řešenou věc bez významu). Nicméně vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán své rozhodnutí na odsuzujícím trestním

pokračování

rozsudku postavil, bylo toto rozhodnutí důležité. Stav, kdy by správní soudy nepřihlédly k tomu, že odsuzující rozsudek, z něž vycházely správní orgány, byl později zrušen, by byl protiústavní. Za této situace bylo na místě § 75 odst. 1 s. ř. s. prolomit a k později vydanému rozhodnutí přihlédnout. Nejvyšší správní soud se ale nedomnívá, že by tuto výjimku z § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo na místě v nyní řešené věci použít. Zde je totiž podstatně vzdálenější vztah mezi řešeným a odkazovaným rozhodnutím. Nejenže odkazované pozdější rozhodnutí neřeší ve vztahu k napadenému rozhodnutí otázku předběžnou, ale ani z něj správní orgány nijak nevycházely. Obě rozhodnutí se sice týkají stejného stěžovatele a jeho nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty. Týkají se ale jiných zdaňovacích období, jiného dodavatele a jiných skutečností. I pokud by tedy tato rozhodnutí byla skutečně vzájemně nekonzistentní, jak tvrdí stěžovatel, nebyl by tento nedostatek tak zásadní, aby odůvodňoval prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.

III. 4) Skutkové závěry správních orgánů

[25] Hlavní bodem sporu mezi žalovaným a stěžovatelem jsou skutkové závěry žalovaného. Podle něj stěžovatel neprokázal, co všeho bylo předmětem přijatého plnění ani to, že přijaté plnění použil způsobem zakládajícím nárok na odpočet. Krajský soud se i v tomto ohledu se závěry žalovaného ztotožnil. V kasační stížnosti stěžovatel tyto závěry napadá ve třetím a čtvrtém okruhu kasační argumentace. Nejvyšší správní soud se těmito okruhy kasační argumentace zabývá společně, protože jednotlivá skutková zjištění je třeba hodnotit ve svém souhrnu.

[26] Vzhledem k povaze sporu mezi stranami považuje Nejvyšší správní soud za užitečné předně připomenout způsob, jakým správní soudy skutkové závěry správních orgánů přezkoumávají. Správní soudy na jednu stranu přezkoumávají správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci – přezkoumávají jak právní, tak skutkovou stránku věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 41-43). Na stranu druhou není jejich úlohou nahrazovat činnost správních orgánů (viz rovněž usnesení čj. 10 As 24/2015-71, bod 42). Přezkoumávají proto skutkové závěry správních orgánů ve světle žalobních či kasačních námitek.

[27] V nyní řešené věci se spor mezi stranami týká především věrohodnosti tvrzení stěžovatele a vypovídajících svědků. Situace nebyla taková, že by provedené důkazy tvrzení stěžovatele formálně nepotvrdily. Svědecké výpovědi přijetí zdanitelného plnění v zásadě potvrdily. Žalovaný však tyto výpovědi (jakož i tvrzení stěžovatele) shledal nevěrohodnými. Nejvyšší správní soud přezkoumal, zda závěry správních orgánů ve světle kasační argumentace obstojí.

[28] Předně tedy k věrohodnosti tvrzení samotného stěžovatele. Krajský soud souhlasil s žalovaným, že věrohodnost tvrzení stěžovatele narušuje již to, že svá tvrzení měnil. Původně tvrdil, že veškeré plnění představovaly stroje, které rozebral a prodal na Slovensko. Následně (ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění) uvedl, že se mělo jednat o stroje a regály. Regály a drobná zařízení skutečně rozebral a prodal. Hodnotnější části dodávky si však ponechal a používá je ve svém podnikání. Tyto části zahrnovaly mj. jiné soustruh, vrtačku, brusku a frézu; cena jen soustruhu a frézy je minimálně 400 000 Kč. S žalovaným i krajským soudem lze tedy souhlasit, že stěžovatel svá tvrzení v průběhu řízení měnil.

Nicméně Nejvyšší správní soud by v samotné této skutečnosti za dané situace neviděl zásadní snížení věrohodnosti jeho tvrzení. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 7. 2022, čj. 2 Afs 20/2019-46, bod 32 a 33) uznává, že pokud svědek vypovídá o skutečnostech s odstupem několika let, lze očekávat, že si na spoustu podrobností nevzpomene, a jeho výpověď tak bude spíše obecná. Byť stěžovatel nevypovídal v pozici svědka, lze dle Nejvyššího správního soudu použít podobné úvahy i při hodnocení jeho tvrzení. Lze v tomto ohledu i částečně přisvědčit té části kasační argumentace, v níž stěžovatel poukazuje na to, že obchoduje s odpadem (zbožím, které je zpravila zaměnitelné). Není proto příliš překvapivé, že si s odstupem roku přesně nepamatoval obsah obdrženého plnění. Pochopitelné je i to, že následně – když od něj daňové orgány požadovaly další informace – si stěžovatel projde dostupné dokumenty a zkusí si „rozpomenout“, jak vlastně celý ochod probíhal.

[29] Na stranu druhou i při tomto vstřícném přístupu k tvrzením stěžovatele nelze přehlédnout, že jsou zde určité okolnosti, které věrohodnost jeho tvrzení významně snižují. Předně jakkoliv je určitá míra „rozpomenutí se“ přirozená, může přílišná změna tvrzení budit dojem, že daňový subjekt svá tvrzení mění kvůli strategii v daňovém řízení. V případě stěžovatele takto vzbuzuje pochybnosti již to, že původně vůbec neuváděl, že si některé stroje ponechává a následně uvedl, že si vlastně podstatnou část plnění ponechal. Byť by tedy bylo pochopitelné, že by si stěžovatel nepamatoval například konkrétní stroje z dané dodávky, zdá se poměrně zvláštní, že alespoň obecně nezmínil, že si buď dodaný odpad ponechá, anebo jej prodá dál. Navíc přestože původně ani nezmínil, že si některé stroje ponechal, tak následně byl schopen je podrobně specifikovat, a dokonce doložit i fotografiemi. K tomu se přidává skutečnost, že jen dva z takto ponechaných strojů měly mít cenu přesahující 400 000 Kč (tedy více než to, co stěžovatel zaplatil za celou dodávku). Tyto skutečnosti nevedou samy o sobě k závěru, že by stěžovatelova tvrzení byla nepravdivá. Lze ale s krajským soudem souhlasit, že jejich věrohodnost snižují.

[30] Rozhodující pak byly především svědecké výpovědi. Stěžovatel napadá předně hodnocení výpovědi Ing. H. Ten měl dle stěžovatele potvrdit, že nějaké zboží, které bylo předmětem posuzovaného plnění, viděl v provozovně stěžovatele. To však pravda není. Ing. H. byly předloženy fotografie č. 1-60. Uvedl, že u stěžovatele viděl různé stroje na fotografiích mezi čísly 16 až 60. Avšak stroje, které byly součástí posuzovaného plnění, byly na fotografiích 1-15. Výpověď Ing. H. tedy nijak tvrzení stěžovatele nepotvrdila. Je ale nutno se stěžovatelem souhlasit v tom, že Ing. H., jakožto jeho odběratel, neměl informace o plněních, které stěžovatel obdržel od svého dodavatele (DELTA INOX). To však ani žalovaný, ani krajský soud nikdy netvrdili. Důvodná tak není argumentace stěžovatele o tom, že krajský soud a žalovaný nerozlišovali postavení jednotlivých svědků. Nikdo stěžovateli nepřičítal k tíži, že Ing. H. jeho tvrzení nepotvrdil; jen vzhledem k postavení tohoto svědka jeho výpověď nevedla k prokázání sporných skutečností.

[31] Stěžejní dle stěžovatele byla výpověď svědka J. H. U té stěžovatel krajskému soudu vytýká, že ji měl nedůvěřovat kvůli příbuzenskému vztahu svědka a stěžovatele (J. H. je synem stěžovatele). Dle stěžovatele však nelze příbuzenský vztah takto paušálně použít ke znevěrohodnění celé výpovědi svědka. Není ale zřejmé, z čeho stěžovatel dovodil, že příbuzenský vztah svědka se stěžovatelem vedl k paušální nedůvěryhodnosti celé svědecké výpovědi. Krajský soud příbuzenský vztah svědka a stěžovatele ani nezmínil a žádnou roli

pokračování

v jeho posouzení nehrál. Žalovaný vztah svědka ke stěžovateli zmínil; neodkázal na něj ale pro jakési paušální znevěrohodnění výpovědi. Pouze uvedl, že informace svědek čerpal především od svého otce (stěžovatele). Výpovědi se však podrobně zabýval a závěry o nevěrohodnosti svědka stavěl na obsahu této výpovědi (viz níže) – nikoliv na vztahu se stěžovatelem. Nejvyšší správní soud ani přístup žalovaného neshledává nijak problematický. Obecně je třeba vztah svědka k projednávané věci a účastníkům zohlednit (pro civilním řízení viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 29 Odo 1004/2003 či nález Ústavního soudu ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. IV. ÚS 524/05, 193/2006 USn.). Samozřejmě charakteristickou vlastností svědecké výpovědi je to, že vypovídají osoby, které se řešených skutečností nějakým způsobem účastnili. Často tak tyto osoby nějaký vztah k projednávané věci či účastníkům mít budou. Nelze proto pouze pro tento vztah jejich výpověď považovat za nedůvěryhodnou bez dalšího (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1215/2021). Jistě však lze k této skutečnosti při hodnocení důkazu přihlížet (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2516/2008). Přesně tímto způsobem žalovaný postupoval, a nelze mu tak nic v tomto ohledu vytknout.

[32] Co se týče samotného obsahu výpovědi svědka H., nesouhlasí stěžovatel s tím, že tato výpověď byla považována za nevěrohodnou jen kvůli drobným nepřesnostem. Dle stěžovatele svědek dostatečně popsal dodávku a zboží označil na fotografiích. Není tak jasné, jak mohl věc svědek popsat lépe. Touto argumentací se však stěžovatel částečně mýlí s tím, proč krajský soud i žalovaný považovali danou výpověď za nevěrohodnou. Problematické by nebylo to, že si svědek nepamatoval nějaké podrobnosti či to, že některé okolnosti uvedl nepřesně. Problematické bylo spíše to, že byl schopný velice detailního popisu těch okolností, které svědčily stěžovateli, ale nepamatoval si nic jiného. Například si tedy pamatoval to, že se řidiče, který zboží přivezl, zeptal, odkud dané zboží je, a řidič mu odpověděl, že od DELTA INOX. Nepamatoval si však vozidlo, které zboží přivezlo, jeho barvu, ani jeho řidiče. Jistě není jakkoliv zvláštní, že si svědek řidiče ani vozidlo nepamatoval. Je ale zvláštní, že si pamatoval zrovna to, že se řidiče ptal na to, odkud zboží veze. Podobně nekonzistentní byla výpověď svědka ohledně toho, jaké zboží bylo dodáno. Svědek přesně popsal jednotlivá zařízení, která si stěžovatel měl ponechat (fréza, vrtačka, bruska apod.) a toto zboží i označil na fotografiích. Zcela však opomněl, že součástí zboží měly být i regály, které měl stěžovatel rozebrat a prodat na Slovensko. Opět – je zcela přirozené, že si svědek nějaké zboží nepamatoval. Je ale zvláštní, že si detailně pamatuje ty informace, na které jej stěžovatel mohl snadno upozornit (a navést ho na fotografie, které v řízení předkládal). Avšak vůbec si nepamatuje související informace, které přitom nejsou nijak méně zapamatovatelné (například to, že byly dodány mj. regály by si svědek mohl pamatovat spíše než přesné složení dodaných strojů). Výpověď svědka H. tedy skutečně působí tak, že svědek měl připravené ty informace, které byly pro nárok na odpočet zřejmě relevantní a na které mohl být snadno upozorněn (zboží je od DELTA INOX a tvořily jej kusy strojů na předložených fotografiích). Jinak ale nebyl schopen o dané dodávce vypovědět prakticky nic. Tato skutečnost výpověď významně znevěrohodňuje. Závěry krajského soudu i žalovaného jsou tak i v tomto směru logické a obстойí.

[33] Dále stěžovatel rozporuje závěry krajského soudu ohledně výpovědi Ivana Tokára. Jak ovšem bylo výše v bodu [19] vysvětleno, tato argumentace je nepřípustná. Stěžovatel rozporuje i závěry krajského soudu ohledně výpovědi svědka K. Krajský soud ve vztahu k této výpovědi poukázal především na rozpory s výpovědí svědka J. H. Tyto závěry

stěžovatel nenapadá. Nesouhlasí však s tím, že skutečnost, že svědek K. uvedl, že u něj byly stroje dlouhodobě uskladněny a musel stěžovatele upomínat, aby si je vyzvedl, znamená, že je stěžovatel po tuto dobu nemohl ke své ekonomické činnosti využívat. Podle stěžovatele skutečnost, že dočasně určité zařízení k ekonomické činnosti nevyužívá, neznamená vyloučení práva na nadměrný odpočet. Co se této argumentace týče, lze se stěžovatelem souhlasit v tom, že není nutná časová souslednost přijatého plnění a realizace dané ekonomické činnosti (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2024, čj. 3 Afs 318/2022-68, body 35-40). Nebylo proto nutné, aby stěžovatel začal dané stroje pro svou ekonomickou činnost používat ihned po pořízení. Nicméně stále platí, že výpověď svědka Kudláče nijak nepotvrdila to, že by stěžovatel stroje pro svou ekonomickou činnost využíval. Výpověď vyvrátila to, že by je používal po celou dobu od tvrzeného pořízení; tato skutečnost nárok na odpočet nevyklučuje, ale rozhodně jej ani nijak nepodporuje.

[34] Stěžovateli se tedy v kasační stížnosti nepodařilo závěry krajského soudu ohledně skutkových zjištění žalovaného vyvrátit. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem částečně ztotožnil v tom, že ze samotné skutečnosti, že svá tvrzení v průběhu řízení pozměnil, nelze s ohledem na podnikání stěžovatele (obchod s odpady) dovozovat, že by jeho tvrzení byla nepravdivá. Nicméně i ohledně tvrzení stěžovatele Nejvyšší správní soud s krajským soudem a žalovaným souhlasil v tom, že jsou zde určité okolnosti, které je znevěrohodňují. Co se pak týče samotných svědeckých výpovědí (které byly pro celou věc stěžejní), neztotožnil se Nejvyšší správní soud s žádnou přípustnou kasační námitkou.

III. 5) Neprovedení opakovaného místního šetření

[35] V pátém okruhu kasační argumentace stěžovatel napadá neprovedení opakovaného místního šetření v jeho provozovně. Podle stěžovatele se předně jedná o opomenutý důkaz a jako takový zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozsudku krajského soudu. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Opomenutý je takový důkaz, u nějž správní orgán nevysvětlí, proč jej neprovedl (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2020, čj. 6 Azs 226/2020-30, bod 16). Žalovaný však vysvětlil, proč opakované místní šetření neprováděl. Uvedl, že nelze místní šetření opakovat tak dlouho, dokud stěžovatel nezařídí, aby se na místě nacházelo vše, co chce, aby správce daně viděl. Rovněž uvedl, že skutečnost, že stroje byly přesunuty do provozovny stěžovatele, nemění nic na tom, že v době, kdy uplatňoval nárok na odpočet daně, se tam stroje nenacházely, a nebyly tak používány k jeho ekonomické činnosti. Stěžovatel neměl prokázat ani úmysl dané stroje používat v budoucnu. Žalovaný tedy důkazní návrh neopomněl, ale vysvětlil, proč důkaz neprovedl. Stejně tak i krajský soud v bodu 21 napadeného rozsudku vysvětlil, proč se domnívá, že nebylo třeba důkaz provádět. Nejedná se tedy o opomenutý důkaz, který by zakládal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí či rozsudku krajského soudu.

[36] Co se týče věcného posouzení dané otázky (neprovedení opakovaného místního šetření), lze k tomu pouze konstatovat, že i pokud by v tomto ohledu žalovaný pochybil, nemělo by to na výsledek věci žádný vliv. Stěžovateli se totiž nepodařilo zpochybnit závěry žalovaného a krajského soudu o tom, že stěžovatel neprokázal, co všeho bylo předmětem přijatého plnění (viz výše část III. 4). Opakované místní šetření mělo prokázat to, že stěžovatel dané stroje používal pro svou ekonomickou činnost. I pokud by toto stěžovatel prokázal, stále by platilo, že neprokázal, co všechno bylo předmětem přijatého plnění.

pokračování

Nárok na odpočet by tedy stále neprokázal. Rozhodnutí žalovaného by i z takové situace bylo v tomto směru zákonné. Tvrzené pochybení by nemělo na výsledek řízení vliv. Za této situace nemá smysl posuzovat, zda k tvrzenému pochybení došlo, či nikoliv (rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2024, čj. 8 Afs 202/2022-49, body 30-35 a tam odkazovaná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Kasační stížnost není s ohledem na výše uvedené důvodná, a Nejvyšší správní soud ji proto dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu